

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyně Mgr. Zdeňky Burdové a Mgr. Jitky Stíbralové v exekuční věci

oprávněného: **P. N.**, narozený xxx
trvale bytem xxx
t. č. Věznice xxx, xxx

proti
povinné: **Česká republika - Vězeňská služba České republiky**, IČO 00212423
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

pro **nepeněžitě plnění - poskytnutí informací**, o odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5. 10. 2022, č.j. 72 EXE 747/2022-83,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. o nákladech řízení účastníků mění tak, že povinná je povinna nahradit oprávněnému náklady exekučního řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.
- III. Odvolání oprávněného do výroku o nákladech exekuce (III.) se odmítá.
- IV. Oprávněný je povinen nahradit povinné náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zastavil exekuci (výrok I.), uložil oprávněnému povinnost zaplatit povinné náhradu nákladů exekučního řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.) a určil, že soudní exekutorka JUDr. Monika Elfmarková, Exekutorský úřad Praha 4 (dále jen „soudní exekutorka“), nemá právo na náhradu nákladů exekuce (výrok III.).
2. Dne 16. 3. 2022 byla soudní exekutorka pověřena vedením exekuce spočívající v poskytnutí informací oprávněnému, jaké právní zástupce (jména a adresy) oprávněného ke dni 31. 3. 2017 povinná eviduje, a to na základě vykonatelného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2021, č. j. 5 A 246/2018-47. Povinná navrhla zastavení exekuce podáním ze dne 19. 4. 2022. Soudní exekutorka návrhu nevyhověla a v souladu s § 55 zák. č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen „exekučního řádu“) postoupila k rozhodnutí exekučnímu soudu.
3. Povinná ve svém návrhu uvedla, že povinnost uloženou jí exekučním titulem splnila poskytnutím informace Sdělení ze dne 23. 12. 2021, již oprávněný prokazatelně převzal dne 27. 12. 2021. Oprávněný s rozsahem poskytnuté informace nesouhlasil a podal stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), na což povinná reagovala Sdělením ze dne 10. 1. 2022 tak, že oprávněnému opakovaně poskytla seznam jí evidovaných právních zástupců oprávněného. Toto sdělení bylo oprávněnému doručeno dne 12. 1. 2022. Oprávněný následně znovu podal stížnost, přičemž touto rozšířil rozsah původně požadované informace. Povinná opakovaně oprávněnému poskytla informaci, tentokrát rozšířenou i na pozdější období, a to Sdělením ze dne 3. 2. 2022. Povinná poukázala na to, že oprávněný se prokazatelně dne 18. 1. 2022, v rámci jeho podání adresovaného Obvodnímu soudu pro Prahu 4, vyjádřil tak, že informaci od povinné obdržel, byť nesouhlasí s jejím obsahem tak, jak byla povinnou poskytnuta. Poukázala na to, že zákon č. 555/1992 Sb. povinné neukládá povinnost vést

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

evidenci obhájců či advokátů ve vztahu k osobám ve výkonu vazby, trestu či zabezpečovací detence. Pakliže takovými informacemi disponuje, je přímo § 23a odst. 8 zákona č. 555/1992 Sb. dána zápočet údajů prostřednictvím InfZ poskytovat. Povinná tvrdila, že prokazatelně nedisponuje jinou informací, než tou, kterou již oprávněnému poskytla, stížnost oprávněného včetně svého stanoviska a spisového materiálu postoupila nadřízenému orgánu k rozhodnutí. Z průběhu řízení o žádosti oprávněného o poskytnutí informace je naopak zcela zjevné, že požadovanými informacemi disponuje sám oprávněný, přičemž ten se pouze kverulujícím způsobem dožaduje po povinné domnělého splnění povinnosti, která jí však žádným právním předpisem uložena není.

4. Oprávněný se zastavením exekuce nesouhlasil, jelikož měl za to, že mu doposud nebyly poskytnuty informace žádané již na jaře 2017 v rozsahu advokátů, jež jej ve vazbě od roku 2009 do roku 2012 navštívili. Dle oprávněného není podstatné, zdali informacemi o obhájcích povinná disponuje, nýbrž podstatné je, že má povinnosti mu informace poskytnout. Sdělení od povinné obdržel až dne 27. 12. 2021 odpoledne, avšak návrh na exekuci zaslal téhož dne dopoledne. Oprávněný předložil seznam obhájců, kteří mu byli ustanoveni v období vazby, přičemž dodal, že tento seznam není zdaleka kompletní, avšak potvrzuje minimálně ustanovení několika obhájců v předmětném období.
5. Z předložených listin soud prvního stupně zjistil, že oprávněný podáním ze dne 30. 3. 2017, doručeným povinné dne 31. 3. 2017, požádal povinnou o poskytnutí informace, jaké právní zástupce (jména a adresy) oprávněného eviduje vazební věznice Xxx k datu podání žádosti. Oprávněný v žádosti dodal, že mu jde o to, zdali je seznam advokátů, s nimiž může komunikovat soukromě, kompletní či zda ho musí doplnit. Povinná dne 22. 12. 2021 Sdělením poskytla oprávněnému informace ve formě tabulky obsahující jména 25 advokátů, u některých byly uvedeny udělené substituční plné moci, včetně období, v němž je povinná eviduje. Oprávněný podáním ze dne 27. 12. 2021, doručeným povinné dne 31. 12. 2021, podal proti sdělení povinné stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, ve které uvedl, že sdělení obdržel dne 27. 12. 2021 s tím, že sdělení bylo vydáno po lhůtě stanovené soudem. Uvedl, že již dopoledne podnikl kroky směřující k exekučnímu vymození uložené povinnosti. Namítal, že sdělení neobsahuje seznam advokátů za období jeho vazby od listopadu 2009 do července 2012, přičemž jména některých advokátů uvedl, dále namítal, že mu nebyly poskytnuty úplné informace. Povinná na podanou stížnost reagovala dne 10. 1. 2022 Sdělením (doručeným povinnému dne 12. 1. 2022), ve kterém uvedla, že již sdělením ze dne 22. 12. 2021 žadatelé poskytla požadované informace, přičemž seznam poskytla úplný, tak jak jej vede se své evidenci a znovu uvedla tabulku obsahující seznam 25 advokátů. Závěrem dodala, že požadované informace náleží do kategorie údajů uvedených v §23a odst. 14 zákona č. 555/1992 Sb., přičemž údajů se lze domoci způsobem podle jiného právního předpisu. Oprávněný podal proti Sdělení povinné dne 22. 1. 2022 další stížnost, která byla povinné doručena dne 28. 1. 2022, ve které opět namítl, že v seznamu není uveden žádný z obhájců, jejichž ustanovení předal vychovateli, a rovněž v něm nejsou uvedeni obhájci za období od listopadu 2009 do července 2012 a že v seznamu chybí adresy advokátů. Povinná v reakci na stížnosti podané oprávněným vydala dne 3. 2. 2022 Sdělení ve věci žádosti o poskytnutí informace, doručené povinnému dne 7. 2. 2022. Podotkla, že oprávněný v rámci stížnosti rozšířil a dále specifikoval požadavek o určitá, konkrétní časová rozmezí, což nemůže jít k tíži povinné. Uvedla, že dostala požadavků oprávněného formulovaných již v jeho původních žádostech, uvedla v tabulce seznam 41 advokátů, u některých z nich byly uvedeny udělené substituční plné moci. V tabulce byla současně u každého z advokátů uvedena adresa. Oprávněný podáním doručeným povinné dne 16. 2. 2022 podal proti Sdělení povinné další stížnost. Poukázal na to, že sdělení obsahuje sice již seznam 49 advokátů, nicméně nadále absentují obhájci ustanovení v období první vazby (listopad 2009 až červenec 2012) a rovněž chybí někteří noví obhájci z posledních let, jejichž jména v rámci stížnosti zmínil. U některých obhájců nejsou správně uvedeny jejich tituly.

6. Oprávněný podal podáním ze dne 24. 12. 2021 proti povinné exekuční návrh, doručený Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 31. 12. 2021, podaný k poštovní přepravě dne 27. 12. 2021, který odůvodnil tak, že chce seznam advokátů, který u jeho osoby povinná vede. Exekučním titulem v projednávané věci byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2021, č. j. 5 A 246/2018-47, kterým byla povinné uložena povinnost poskytnout oprávněnému informaci, jaké právní zástupce (jména a adresy) oprávněného ke dni podání žádosti (31. 3. 2017) povinná eviduje. Rozsudek nabyl právní moci dne 16. 11. 2021 a vykonatelnosti dne 17. 12. 2021. Bylo nesporné, že povinná ve lhůtě (do 16. 12. 2021) stanovené Městským soudem v Praze oprávněnému požadované informace neposkytla.
7. Soud prvního stupně posoudil návrh povinné na zastavení exekuce a shledal, že je důvodný. Soud prvního stupně předně uzavřel, že lze s povinnou souhlasit v tom, že povinnost poskytovat informace se dle § 2 odst. 4 InfZ skutečně netýká mimo jiné vytváření nových informací. Povinná však požadovanými informacemi nějakým způsobem disponovala a nejedná se o nové informace. O tom svědčí to, že oprávněnému ve svých Sděleních ze dne 22. 12. 2021, ze dne 10. 1. 2022 a ze dne 3. 2. 2022 požadované informace (jména a adresy jeho obhájců sdělila). Ohledně námitky povinné ohledně výkladu § 23a odst. 8 (dříve odst. 13) zákona č. 555/1992 Sb. odkázal na exekuční titul, ve kterém se již jí správní soud zabýval a shledal ji nedůvodnou. Poukázal na to, že jestliže se povinná domáhá zastavení exekuce s poukazem na to, že požadovanými informacemi nedisponuje a zákon jí neukládá vést evidenci obhájců či advokátů ve vztahu k osobám ve výkonu vazby, výkonu trestu či výkonu zabezpečovací detence, fakticky se tak domáhá věcného přezkumu exekučního titulu. V exekučním řízení ovšem platí zásada, že exekučnímu soudu zásadně nepřisluší přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, jelikož exekuční řízení je ze své podstaty určeno pouze pro faktický výkon rozhodnutí, nikoliv pro autoritativní nalézání práva. Stejně tak není ani řízením přezkumným. Tato námitka povinné tak nemůže vést k zastavení exekuce.
8. Soud prvního stupně se zabýval tvrzením povinné, že povinnost jí uloženou exekučním titulem splnila před zahájením exekučního řízení. Z toho, jak je povinnost uložena povinné v exekučním titulu formulována, vyplývá, že povinná uloženou povinnost řádně splní, pokud 1) povinnému poskytne informace, 2) jaké právní zástupce [3) jejich konkrétní jména a 4) adresy] eviduje ke dni 31. 3. 2017. Soud se proto zabýval jednotlivými sděleními. V prvním Sdělení ze dne 22. 12. 2021 se jednalo o období od 4. 2. 2016 do 22. 5. 2019. Zasláné sdělení obsahovalo informaci, jaké právní zástupce (jejich jména) oprávněného povinná eviduje, nicméně již neobsahovalo adresy těchto právních zástupců. Soud prvního stupně uzavřel, že povinná Sdělením ze dne 22. 12. 2021 povinnost řádně nesplnila. V druhém Sdělení ze dne 10. 1. 2022, které oprávněnému bylo doručeno dne 12. 1. 2022, se jednalo o totožné období a totožné informace. Povinná opět řádně povinnost uloženou jí exekučním titulem nesplnila, jelikož sdělení neobsahovalo adresy právních zástupců. Třetím Sdělením ze dne 3. 2. 2022, jež bylo oprávněnému doručeno dne 7. 2. 2022, povinná poskytla oprávněnému informaci v podobě tabulky obsahující seznam 41 právních zástupců, u některých z nich jsou uvedeny udělené substituční plné moci, přičemž u každého z právních zástupců je v tabulce uvedena i adresa. Soud prvního stupně uzavřel, že povinná tímto sdělením povinnost uloženou jí exekučním titulem řádně splnila, když byly uvedeny jména příjmení právních zástupců a jejich adresy. Na shora uvedeném závěru nemůže ničeho změnit přesvědčení oprávněného, že povinnou zasláný seznam není úplný. Soud prvního stupně souhlasil s oprávněným v tom, že pokud se v období od listopadu 2009 do července 2012 nacházel ve vazbě, byl dán důvod nutné obhajoby, tudíž musel mít v této době právního zástupce, ať už na základě plné moci, případně ustanoveného soudem. Současně je pravděpodobné, že právní zástupce musel oprávněného ve vazební věznici navštívit, minimálně za účelem přípravy obhajob a v tom, že návštěvy ve věznici jsou evidovány, tudíž povinná by měla mít v evidencích i informace ohledně právních zástupců vztahujících se k uvedenému období. Nicméně pokud povinná ve svých evidencích neeviduje více ustanovených právních zástupců oprávněného (lhostejno z jakého důvodu), než uvedla ve Sdělení ze dne 3. 2. 2022 (tedy 41 právních zástupců + u některých

substituční plné moci), přesto povinnost uloženou exekučním titulem, jejíhož splnění se oprávněný v tomto exekučním řízení domáhá, řádně splnila, neboť povinností povinné bylo poskytnout oprávněnému informaci, kolik jeho právních zástupců (označených jmény a adresami) eviduje ke dni 31. 3. 2017. Skutečnost, že povinná požadované informace oprávněnému poskytla až po lhůtě stanovené v exekučním titulu, je v projednávané věci bez významu. Povinná požadované informace oprávněnému poskytla Sdělením ze dne 3. 2. 2022, které bylo oprávněnému doručeno dne 7. 2. 2022, splnila svou povinnost vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2021, č. j. 5 A 246/2018-47, před zahájením exekučního řízení, neboť to bylo zahájeno až dne 16. 2. 2022. Ve věci je tak dle soudu prvního stupně dán důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř.

9. Dále soud prvního stupně uzavřel, že ze strany oprávněného se jedná o šikanózní návrh. Oprávněný si totiž před podáním exekučního návrhu ze dne 12. 2. 2022 musel být vědom toho, že povinná povinnost vyplývající jí z exekučního titulu již splnila, přesto exekuční návrh podal. O šikanózním charakteru exekučního návrhu dále svědčí to, že oprávněný chtěl poskytnout nejen obhájce evidované povinnou do 31. 3. 2017, nýbrž evidované i po tomto datu, kdy povinnost uvést právní zástupce evidované po tomto datu exekuční titul neukládá. Rovněž soud prvního stupně nepřehlédl, že oprávněný požadoval poskytnout informace za tím účelem, aby zjistil, „*zda-li je seznam advokátů, s nimiž může komunikovat soukromě, kompletní či zda ho musí doplnit*“. Účel žádosti byl tedy takový, aby oprávněný případně chybějící právní zástupce povinné poskytl, nikoli aby po ní požadoval údaje o právních zástupcích, kterými povinná ve svých evidencích nedisponuje. Soud prvního stupně zjistil, že oprávněný u Obvodního soudu pro Prahu 4 podal od roku 2020 doposud 11 žádostí o informace dle InfZ, přičemž považoval za pravděpodobné, že žádosti o informace podal i u jiných soudů napříč Českou republikou. Oprávněného tak považoval za zkušeného žadatele o informace, který se v problematice InfZ orientuje, čemuž nasvědčují i jím podané stížnosti proti jednotlivých sdělením povinné, ve kterých poukazuje na konkrétní ustanovení tohoto zákona. Pokud oprávněný podal exekuční návrh za situace, kdy toliko nesouhlasí s rozsahem poskytnuté informace, pak to svědčí o jeho šikanózním úmyslu. Oprávněný exekuční návrh nepodával s úmyslem domoci se svého práva na poskytnutí informací, nýbrž s úmyslem povinnou zatížit náklady exekuce, potrestat ji za neposkytnutí informace v soudem stanovené lhůtě a domoci se informací, které exekuční titul povinné neukládá. Takové jednání naplňuje znaky tzv. šikanózního exekučního. Taktéž měl za to, že oprávněný si musel být vědom toho, že obranou v situaci, kdy nesouhlasil s rozsahem poskytnutých informací, není podání exekučního návrhu, ale stížnost dle § 16a InfZ. Ve věci je tak dán důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.
10. Na závěr soud prvního stupně uvedl, že z podání oprávněného (jednak z exekučního návrhu, jednak z jednotlivých stížností) skutečně vyplývá, jak povinná i namítla, že oprávněný požadovanými informacemi sám disponuje.
11. Soud prvního stupně přiznal povinné právo na náhradu nákladů exekučního řízení dle § 89 exekučního řádu, neboť zastavení exekuce procesně zavinil oprávněný, jelikož exekuční návrh podal oprávněný v době, kdy povinná již povinnost uloženou jí exekučním titulem řádně splnila, a zároveň lze podaný exekuční návrh hodnotit jako šikanózní. Soud prvního stupně přiznal 2 úkony (podání návrhu ze dne 19. 4. 2022 na zastavení exekuce; doplnění návrhu na zastavení exekuce ze dne 11. 7. 2022) § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. po 300 Kč, celkem tedy částku 600 Kč. Soudní exekutorka podáním ze dne 10. 7. 2022 sdělila, že pro případ zastavení exekuce náhradu nákladů exekuce nepožaduje, proto soud prvního stupně rozhodl, že nemá právo náhradu nákladů exekuce.
12. Usnesení napadl včasným odvoláním oprávněný v celém rozsahu. Měl za to, že povinná exekučním titulem pohrdá a nehodlá se jím řídit. Nesouhlasil s tím, že povinná splnila povinnost dle exekučního titulu. V jejích Sděleních chybí advokáti z prvního období vazby (9. 11. 2009 až 13. 7. 2012). Rovněž nesouhlasil s tím, že pokud povinná poskytla informace, které má v evidenci, splnila

svoji zákonnou povinnost. Smyslem a účelem práva na informace je poskytnutí pravdivých informací, aby odpovídaly realitě. Závěr soudu prvního stupně, že je lhostejno, z jakého důvodu informace povinná nemá, a že i poskytnutím neúplných informací je povinnost povinné dle exekučního titulu splněna je nesprávný a jde proti judikatuře správních soudů. Oprávněný měl za to, že povinná povinnost nesplnila, když poskytnutý seznam je neúplný, zejména co se týče obhájců v období mezi 9. 11. 2009 až 13. 7. 2012. Taktéž nesouhlasil s tím, že by se jednalo o šikanózní návrh. Povinná poskytla informace až na potřeby, a to pouze částečně. Poukazoval na nález Ústavního soudu I. ÚS 3930/14, bod 25., dle kterého vyplývá nutnost vykonat pravomocné rozhodnutí ve prospěch žadatele. Obranou proti neúplnému podání informací nemůže být neefektivní stížnost, neboť odvolací orgán nereagoval. Oprávněnému jde o to, aby informace byly ucelené, aby zamezil sporům o tom, který advokát mu byl ustanoven a může ho navštívit.

13. Povinná navrhovala usnesení jako správné potvrdit s tím, že doplnila, že dne 22. 8. 2022 nadřízený orgán rozhodl o stížnosti oprávněného ze dne 14. 2. 2022 proti Sdělení ze dne 3. 2. 2022, tak, že ji zamítl. Upřesnila, že oprávněného v období od 9. 11. 2009 do 13. 7. 2012 ve Vazební věznici Xxx navštívili pouze jí uvedení advokáti.
14. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadené usnesení včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o.s.ř.“), dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
15. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
16. Podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže po vydání rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané, ledaže byl tento výkon rozhodnutím již proveden.
17. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je výkon rozhodnutí nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
18. Předně odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že povinnost uloženou exekučním titulem povinná splnila po zahájení exekučního řízení Lze ale upřesnit, že rozhodné je nejen, kdy exekuční návrh došel exekutoru, ale i kdy došel soudu, tedy datum 31.12.2021 (§ 35 odst. 2 exekučního řádu ve spojení s § 55b odst. 4 exekučního řádu). V dané věci je dán důvod zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř., když tento důvod zastavení vyplývá přímo z listin založených ve spise.. Povinná měla povinnost dle rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 246/2018- 47 ze dne 15. 11. 2021 poskytnout informaci, jaké právní zástupce (jména a adresy) žalobce ke dni 31. 7. 2017 eviduje. Závěr soudu prvního stupně o splnění povinnosti povinné třetím Sdělením ze dne 3. 2. 2022, jež bylo oprávněnému doručeno dne 7. 2. 2022, je správný. Povinná poskytla oprávněnému informaci v podobě tabulky obsahující seznam 41 právních zástupců, u některých z nich jsou uvedeny udělené substituční plné moci, přičemž u každého z právních zástupců je v tabulce uvedena i adresa. Ve vyjádření k odvolání stvrdila, že tento seznam se týká i advokátů povinného v období vazby od 9. 11. 2009 do 13. 7. 2012. Povinnost uložená exekuční titulem spočívá v tom, že povinná je povinna poskytnout informaci, které právní zástupce sama eviduje. Odvolací soud k tomu dodává, že je to bez ohledu na to, zda tato evidence je či není úplná. Je třeba připomenout, že v exekuci soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost podkladového rozhodnutí, jeho obsahem je vázán a je povinen z něho vycházet (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002).
19. Pro úplnost ale odvolací osud uvádí, že ale musel přisvědčit námitce oprávněného o nesprávném závěru soudu prvního stupně o zastavení exekuce z důvodu šikanózního návrhu oprávněného dle § 268 odst. písm. h) o.s.ř. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi (v zásadní shodě s judikaturou Ústavního soudu) dovodil, že samotné podání exekučního návrhu může být kvalifikováno jako zneužití práva, čímž je míněno jednání procesní strany, které je v rozporu s účelem procesní normy či procesního institutu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2016, sp. zn. 20 Cdo

366/2016). Jako postup přičítací se účelu exekučního řízení - a tedy důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. - je pak nutno hodnotit tzv. šikanózní exekuční návrh, což je takový návrh, jehož podání není primárně motivováno snahou domoci se plnění, ale snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. května 2018, sp. zn. 20 Cdo 562/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2018, sp. zn. 20 Cdo 3405/2018, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2016, sp. zn. 20 Cdo 366/2016). Obdobné závěry vyslovil i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 17. prosince 2015, sp. zn. IV. ÚS 3216/14, kde mimo jiné uvedl, že za situace, kdy má oprávněný prakticky jistotu, že povinný v nejbližší době (řádově dnů) svůj závazek splní, bude mít zpravidla návrh na nařízení exekuce charakter návrhu šikanózního, neboť jeho podání není primárně motivováno snahou oprávněného domoci se plnění, nýbrž snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce. Za šikanózní návrh lze tedy považovat takový exekuční návrh, kterým oprávněný primárně nesleduje ochranu svého subjektivního práva, ale má sloužit k postihu povinného z jiného důvodu (srov. rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2017, sp. zn. 20 Cdo 3599/2017). Odvolací soud rekapituluje, že oprávněný podal návrh na nařízení exekuce k poštovní přepravě dne 27. 12. 2021, dne 31. 12. 2021 došel Obvodnímu soudu pro Prahu 4, tento doplnil k výzvě soudu dne 24. 1. 2022 o určení příslušného exekutora, dále jej doplnil podáním ze 12. 2. 2012. Sdělením ze dne 23. 12. 2021 povinná sdělila oprávněnému jména advokátů, toto Sdělení došlo oprávněnému dne 27. 12. 2021, povinný tvrdí v odpoledních hodinách. Ve světle citované judikatury dovolacího soudu je tedy relevantní zjištění, zda snaha povinné splnit závazek z exekučního titulu byla vážně míněná (reálná) a zda předcházela podání exekučního návrhu. V uvedené souvislosti nelze přehlédnout skutečnost, že povinná nesplnila svoji povinnost dle exekučního titulu, neboť uvedla jména a příjmení advokátů bez jejich adresy. Odvolací soud se ve světle tohoto již nezbyval tím, zda podání návrhu předcházelo doručení Sdělení ze dne 23. 12. 2021 oprávněnému či nikoliv. Dle odvolacího soudu tak podání exekučního návrhu oprávněným nevznívá jako zneužití práva. V den, kdy oprávněný návrh na exekuci podával, byl exekuční titul vykonatelný a povinná povinnost řádně nesplnila. Dále dle odvolacího soudu bylo jen na oprávněném, zda podá stížnost dle § 16a InfZ nebo návrh na exekuci či obojí, neboť InfZ neukládá oprávněnému povinnost podat stížnost a vyčkat jejího vyřízení před podáním návrhu na exekuci. Návrh nesledoval tak dle odvolacího soudu primárně zatížení povinné dalšími již zbytečnými exekučními náklady za situace, kdy byl podáván v době, kdy povinná svoji povinnost dle exekučního titulu nesplnila.

20. Odvolací soud tedy dospěl ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, že důvody pro zastavení exekuce za užití § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. jsou v dané věci splněny, proto napadené usnesení jako správné dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. V rozhodnutí o nákladech řízení soud prvního stupně nesprávně vyšel z toho, že exekuční řízení bylo zahájeno dnem 16. 2. 2022, kdy exekuční návrh oprávněného došel exekutorovi prostřednictvím soudu. Tento názor je chybný, neboť exekučního řízení je zahájeno nejen dnem, kdy návrh na nařízení exekuce došel exekutorovi, ale i soudu (§ 35 odst. 2 exekučního řádu ve spojení s § 55b odst. 4 exekučního řádu). Exekuční řízení bylo zahájeno tak dnem 31. 12. 2021. Povinná řádně splnila svoji povinnost až Sdělením ze dne 3. 2. 2022, procesně zavinila zastavení exekuce dle § 89 o.s.ř. Odvolací soud proto postupem dle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil nákladový výrok II. tak, že povinná je povinna zaplatit oprávněnému náhradu nákladů exekučního řízení ve výši 300 Kč za návrh na nařízení exekuce dle § 89a exekutorského řádu ve spojení s § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.
22. Napadeným výrokem III. nebyla způsobena újma na právech oprávněného, když jím je učeno, že soudní exekutorka nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedeného plyne, že není subjektivně oprávněn k odvolání v této části. Odvolací soud proto odvolání oprávněného v této části podle § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Oprávněný nebyl se svým odvoláním úspěšný. Povinné přiznal náhradu nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

odvolacího řízení v plné výši 300 Kč, která odpovídá paušální náhradě hotových výdajů za 1 úkon po 300 Kč (písemné vyjádření k odvolání) dle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu I. stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodováno rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V části, kterou bylo rozhodováno o nákladech řízení, dovolání přípustné není (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.).

Praha dne 17. března 2023

JUDr. Milan Chmelíček v.r.

předseda senátu